

har din Svoger et Par Gange omtalt den Fest for mig. Det er da besynderligt, at han ikke selv har spurgt mig.«

»Aa, det kan maaske nok forklares.«

»Hvordan da?

»Jeg tænker, han har været bange for at faa et Nej.«

»Bange?«

Meta flyttede sig lidt nærmere, og hendes Stemme blev igen fortrolig.

»Maa jeg sige dig noget, Jytte, uden at du bliver vred? Jeg kunde mærke paa min Svoger, at det var ham meget om at gøre at faa dig med til den Fest. Jeg tror, det vil være ham en umaadelig Skuffelse, dersom du bliver borte.«

Det var Ord, der ikke kunde misforstaaes, og det var aabenbart heller ikke Meningen med dem. Jytte følte Blodet stige op over Øjnene. Hun ønskede, at hun bare et halvt Minut kunde gemme sig bag sine Hænder. Samtidig var hun opbragt paa Veninden for hendes Overrumpling og blev ogsaa vred paa Pastor Gaardbo, fordi han havde gjort Meta til sin Fortrolige i den Sag. Men det lignede ham vistnok, saadan at forsøge sig frem ad Omveje.

Hun lagde sig tilbage i Stolen og sagde:

»Oprigtig talt, Meta — jeg tror, jeg foretrækker at blive borte. Jeg passer dog ikke i det Selskab.